

Leni Saris

HET KANTEN KAPJE

Leni Saris

HET KANTEN KAPJE

UITGEVERIJ WESTFRIESLAND

Eerste druk in deze uitvoering 2006

Oorspronkelijke uitgave *Maar mensen gaan voorbij*, 1970 ©

Oorspronkelijke uitgave *Eens op mijn weg*, 1967 ©

Oorspronkelijke uitgave *Daar was eens...*, 1970 ©

Oorspronkelijke uitgave *De sluier van Rozette*, 1984 ©

Oorspronkelijke uitgave *Het kanten kapje*, 1990 ©

NUR 342

ISBN 90.205.2776.2

Copyright © 2006 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Allied Artists

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder .voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

De lente barstte los over het land rond 'Voile de Rozette' het tot luxueus hotel verbouwde, mooie kleine slot, dat in vroeger jaren weliswaar 'Cloche d'Or' als trotse naam had gedragen, maar door de huidige eigenaar herdoopt was tot 'Voile de Rozette', een naam met een achtergrond die er zijn mocht.

Het groen aan de bomen en struiken brak uitbundig door en heel de omgeving geurde naar bloesem, fris groen en kruidige bloemen-geur, alsof er duizenden bloemen hun verrukkelijke geurmonstertjes de lucht inzonden. In de vijvers spatterden aandoenlijke eendekuintjes, in rechte rij dartelend achter hun statig voortzwemmende moeder. Het huis was zes jaar geleden omgetoverd tot het, verborgen in het Franse landschap, gelegen hotel 'Voile de Rozette'. Het was er nooit luidruchtig, maar ook nooit echt stil en zeker niet vervelend. Mensen die van een rustige vakantie wilden genieten, wisten het huis te vinden. Kinderen konden er heerlijk spelen zonder dat ze het gevaar liepen verkeersongelukken te krijgen, het enige echte gevaar had de vijver gevormd. Daarin was de vijfjarige dochter des huizes, Rozette Fleur Charonne, een keer ondergedoken en behangen met kroos als een watermonstertje weer omhoog gekomen en door haar vader, die ook pardoes in de vijver was gesprongen om haar te redden, op het droge gebracht. Sindsdien was de vijver beveiligd. Schrikdraad had men iets te indringend gevonden, maar zodra iemand, hetzij een kind, hetzij een volwassene, over de kleine omheining klom en zich op het tegelpad rondom de vijver waagde, begon er prompt alarm te loeien. Bewoners en gasten van 'Voile de Rozette' vonden dit weliswaar een verschrikkelijk geluid, maar het hielp in ieder geval.

Fleur en Michel Charonne hadden het beiden ongewoon druk en gingen van het standpunt uit dat Rozette, die vanaf haar prilste jaren had geleerd dat ze hier vrij kon rondlopen, heus niet meer te dicht bij de vijver zou komen. Zij had leren zwemmen sinds de duik in de vijver, maar kinderen van gasten die onvoorbereid in een kroosvijver terechtwamen zonder dat iemand het merkte, was een dusdanig angstbeeld geweest dat er voor geloei in het idyllische landschap was gekozen. Een hoog hek kon namelijk niet en geen enkel hek is hoog genoeg om avontuurlijke kinderen te weerhouden van halsbrekende toeren.

Fleur Charonne zag kans een gastvrouw met stijl te zijn, aandacht te besteden aan man en kind, en historische romans te schrijven. Het laatste te weinig naar de smaak van haar lezers, maar ze moest haar tijd verdelen en historische romans eisen verschrikkelijk veel research. Na het bijzonder succesvolle boek over het in 1854 zoekge-
raakte meisje Rozette uit de familie van haar moeder, waar Fleur enorm bij betrokken was geraakt, had ze nog twee boeken geschre-
ven. Veel mensen keken verlangend uit naar het volgende boek dat nog wel enkele jaren op zich zou laten wachten. Fleur schreef graag en goed, maar geen van haar boeken had ze met zoveel liefde geschreven als dat eerste boek, waaraan zo verschrikkelijk veel had vastgezeten, zelfs haar eigen levensgeluk.

Nadat dochter Rozette bijna in de vijver gestikt was als Michel haar toevallig niet had zien onderduiken, had Fleur maandenlang niet kunnen schrijven omdat ze zichzelf heftig had verweten dat ze niet genoeg aandacht aan het kind had besteed. Michel had haar overigens niets verweten, hij had zelfs niet één keer gezegd: „Had je niet beter op Rozette kunnen letten?”

Iedereen lette eigenlijk altijd op Rozette. Het goed geoefende personeel, waardoor alles op ‘Voile de Rozette’ op rolletjes liep, was dol op het zonnige blonde kleine ding, zodat er weinig gevaar dreigde. Rozette vond het ook heerlijk bij papa in de enorme bloemkassen te zijn. Zo groeide ze op tussen kassen vol anjers en kassen met uitsluitend rozen. Michel Charonnes bloemen waren de beste in de streek en hij werkte met hart en ziel aan zijn bloemencultuur, ofschoon hij er destijds met tegenzin aan was begonnen en het helemaal niet zag zitten.

Op deze stralende lentemorgen liep Michel en huppelde Rozette met een roos over het pad dat van het hotel regelrecht naar de rozenkassen voerde. Rozette en papa hadden samen een traditie opgebouwd waar ze beiden heel erg aan gehecht waren geraakt.

Het was begonnen toen Rozette als driejarige 's morgens almaar om haar vader had heengedraaid, die het op dat ogenblik bijzonder druk had, tot hij vroeg: „Wat is er, meisje?”

Ze wist heel goed dat ze van de bloemen moest afblijven, maar ze had met een klein, dun vingertje naar een schitterende rode roos gewezen: „Mama geven!”

„Ja hoor, kindje, ga die roos maar aan mama geven!” Hij had de roos voor het kind afgesneden en haar vertederd nagekeken.

De roos prijkte twee dagen in stralende schoonheid in een smal kristallen vaasje op Fleurs bureau. Rozette inspecteerde de roos iedere morgen, de derde dag stond ze weer bij haar vader in de rozenkas. Rozette sprak in die dagen in telegramstijl: „Roos lelijk, papa, roos voor mama... díe!”

Ze wees feilloos een schitterende roos aan, roze deze keer. De derde keer nam Michel zijn dochter bij de hand en zei: „Deze keer brengen we samen de roos aan mama... vind je dat goed?”

„Maar ik mag 'm geven!” bedong Rozette en huppelde blij aan papa's hand naar het grote huis, waar ze vijf minuten later, na plechtig te hebben geklopt, mama's boekenschrijfkamer binnenkwamen met gezichten stralend van pret.

„Môgge mevrouw!” lispelde Michel onderdanig. „Dit meisje komt om de twee dagen rozen halen voor haar mama. Ik dacht, ik ga toch maar eens mee om te kijken wie die lieve mevrouw is... wat denk je, Rozette?”

„Gékkerd... gékkerd!” schaterde Rozette. Ze probeerde aan zijn arm te gaan hangen. Fleur was opgestaan en sloot man en kind in één warme omhelzing.

„Ik vind het zó lief van jullie! Wat heerlijk als je zo verwend wordt. Weet je, als ik heel diep zit na te denken, dan kijk ik naar die roos, dat schijnt te helpen... héus waar, een soort tovermiddeltje!”

Fleur keek op haar horloge en besloot die lentemorgen Michel en Rozette niet af te wachten en naar beneden te gaan. Ze lachte ondeugend toen ze dacht hoe onwennig Michel zich in zijn keurige pak voelde. Hij liep er altijd sportief bij, dat kon ook niet anders met het grote bedrijf van bloemenkwekerijen.

Soms moest hij in smoking, ook dat kon niet anders als hij moest komen opdraven voor het representatieve deel van het hotelleven, maar deze keer moest hij gewoon netjes in het pak omdat er een feestelijke vakantie was georganiseerd voor zakenrelaties. Een soort lentefeest, als aardig gebaar naar de relaties die hun naaste familie ook mochten meebrengen. Iedereen was zo nieuwsgierig naar het paradijsje in het bos ergens in Frankrijk, waar ze bovendien nog konden kennismaken met de boeken schrijvende vrouw van de eigenaar, zodat niemand had afgezegd en het druk beloofde te worden.

Dat er door heel het huis volop bloemen stonden, was vanzelfsprekend met de bloemenkwekerij op loopafstand. Al die bloemen dag in dag uit verzorgen was te veel voor Fleur bij al haar andere taken, bovendien was hier een echte bloemschikkinste-naresse voor nodig.

Charlotte de Greve, een oude schoolvriendin van Fleur, was dolblij geweest met de gezellige en interessante baan op 'Voile de Rozette'. Doordat Fleur toch zuinig moest omspringen met haar tijd was er inderdaad vrij veel personeel, zodat haar veel werk uit handen kon worden genomen. Ze vond dat niet altijd leuk, maar het was nodig als ze ook nog tijd voor schrijven wilde overhouden. Ook nu lukte het natuurlijk lang niet altijd om volgens het schema te werken, maar ze had geleerd zich daar niet te veel van aan te trekken. Als ze een enkele keer werkelijk in tijdnood kwam, reisde ze af naar haar ouders en werkte daar een week of een paar weken in haar oude, nog onveranderde kamer. Het gebeurde niet vaak, want Michel en Rozette waren, zoals Michel het noemde, 'absoluut allergisch' voor Fleurs afwezigheid. Woekeren met de tijd, een aangeboren organisatietalent, benevens een staf toegewijd personeel zorgden ervoor dat, na de eerste wat moeilijke tijd, alles klopte.

Kleine Rozette had een verrukkelijke jeugd en als haar ouders er geen stokje voor hadden gestoken, was ze beslist het meest verwend kind uit heel de streek geworden.

De eerste zakengasten arriveerden toen Fleur en Michel met Rozette elkaar beneden tegenkwamen. Van Merchem, een groot-industrieel die wilde weten dat hij er was, werd gevolgd door zijn lange, magere vrouw en hun dertienjarige dochter, die met de handen op de rug en een ontevreden gezicht tegen de balie van de receptie hing, wat haar een terechtwijzing van haar moeder opleverde.

„Ga rechtop staan, Elodie,” zei ze kortaf. „En kijk niet zo zuur.”

Elodie deed alsof ze niets hoorde en pas nadat haar moeder nogmaals haar naam had genoemd, ging Elodie langzaam rechtop staan. Haar mondhoeken zakten geringschattend neer. Ze had de slungelige houding van een heel jonge tiener die nog geen raad wist met armen en benen. Toen Rozette op haar toekwam, veranderde Elodies ontevreden gezicht op slag.

Elodie lachte en zag er opeens aardig uit. Ze had weliswaar mooie blauwe ogen en een bijzonder gave huid, maar toch zag ze er allesbehalve charmant uit met de beugel om haar tanden en haar lange haar dat stijf achterover geborsteld in een lange vlecht op haar rug hing. Als ze nu nog maar vriendelijk had gekeken! Elodie had het in het kielzog van haar dominante moeder en luidruchtige vader niet naar haar zin en ze maakte ook geen aanstalten om aan het bevel 'opschieten' gehoor te geven. Ze bleef rustig in gesprek met het kleine meisje

Rozette.

„Wat een leuk kindje,” zei ze enthousiast tegen Fleur, die erbij kwam staan om naar het gebabbel van haar dochter te luisteren. „Roosje is niet verlegen, ze ontmoet zoveel mensen en kan met iedereen goed overweg.”

Fleur streek Rozette over haar haartjes. „Elodie, je moeder roept je.”

„O, die roept altijd,” antwoordde Elodie onverschillig. „Als ik daar heel de dag naar moet luisteren, word ik dol. Ik doe het dan ook niet.”

„Dat is ook een standpunt.” Fleur schoot in de lach. „Ik zou toch maar eens boven gaan kijken. Ga je mee, Roos?”

Elodie liep mee en in de grote hal bleef ze staan en keek naar het mooie schilderij dat ze door de glazen deur in de grote zaal kon zien hangen.

„Goh! Wat mooi, zeg!” riep ze spontaan. „Het is alsof die mensen leven en zo tegen je zullen gaan praten. Wie zijn dat?”

„Dat is een lang verhaal, Elodie. Er bestaat een boek over maar ik vertel het je wel eens, als je nu alsjeblieft braaf naar boven verdwijnt. Ga je met de lift of verkies je de trap, vooruit nou!”

„Ik ren liever trappen, 'k hou niet van liften!”

Elodie probeerde niet eens de monumentale trap een beetje netjes op te lopen, ze rende met twee treden tegelijk naar boven en struikelde ook nog.

Fleur keek haar lachend na. Ze mocht Elodie vanaf het eerste gezicht en het was duidelijk dat het kind het niet zo gemakkelijk had.

De volgende familie die arriveerde, was die van Bas Durieux, bekend kunstschilder, met zijn aardige, tamelijk chaotische vrouw en zijn achttienjarige zoon. Dat was Ingram van den Burgh, een zoon uit het eerste huwelijk van zijn moeder, die later met goedge minachting neerkeek op de giechelende tieners Elodie van Merchem en Anthe Roozenboom, die meteen innige vriendschap hadden gesloten. Anthe was klein, donker en pittig; een dochter van twee andere gasten Lois en Bernard Roozenboom.

„Heb jij het ook zo leuk thuis?” had Elodie enkele dagen later sarcastisch aan haar nieuwe vriendin gevraagd. „Mijn vader is altijd voor zijn zaak op reis, hij is zoiets als een confectiekoning... kun je wel zien aan má, die overigens ook nooit thuis is, zij is advocaat of advocate... hoe zeg je dat, weet ik véél!”

„Nou, ik wilde eerlijk gezegd best dat mijn moeder wat minder thuis was, zodat ze niet de hele dag als ik thuis ben roept dat ik alles anders moet doen!” Ze zaten samen op een bank bij de kassen en keken naar Michel, die druk bezig was zijn mensen te helpen met het inladen van bloemen.

„Leuke man is die Michel... zij is ook aardig!” zei Elodie waarde-rend. „Het is hier best gezellig... zolang ik uit de buurt blijf van mijn moeder.”

Ze barstten eensgezind in een lachbui uit.

Ingram liep voorbij, op weg naar de kassen waar hij graag rond-keek omdat hij het interessant vond en er voor hem hier eigenlijk geen gezelschap van zijn eigen leeftijd was.

„Leuke jongen om te zien... wel een chagrijn!” mompelde Anthe. Ze gooide de passerende Ingram, die hen niet bekeek, een pinda tegen zijn hoofd. De meisjes hadden pinda's gepeld en de schillen lagen rondom de bank. Ingram keek verstoord om.

„Ik zou die rommel opruimen!” zei hij kortaf.

„Hark!” mompelde Anthe. „Waar bemoei jij je mee?”

Ingram haalde minachtend de schouders op en liep door. Hij vond de omgeving mooi, de mensen aardig en het huis en de tuinen waren werkelijk sprookjesachtig. Het was alleen jammer dat de volwas-senen het zo druk hadden onder elkaar. Ze hadden elkaar allemaal eerder ergens ontmoet. Voor hem hoefde het niet. Er was hier verder weinig te doen, aan die twee giechelende wichten had hij ook niets, dus zocht hij voortdurend Michel op, waar hij heel goed mee kon opschieten. Dat mevrouw Charonne een heel bekend schrijfster was, vonden de beide meisjes wel interessant, maar geen van beiden was bijzonder in historische romans geïnteresseerd, dus kenden ze ook de geschiedenis van Rozette uit 1854 niet. Met Michel dweepten ze een beetje, kleine Rozette, die overal achter hen aanliep, vonden ze eenparig een schatje en Ingram vonden ze weliswaar heel knap, maar verder een vervelend, hooghartig en afstandelijk jongmens, dat geen goed woord voor hen over had en dat was wederkerig.

Anthe knabbelde de laatste pinda op en schoffelde snel wat schil-len onder de aarde, waarna ze langzaam in de richting van het huis liepen omdat het lunchtijd was. Zoals gewoonlijk bleef Elodie even stilstaan om naar het schilderij te kijken. Fleur liep voorbij en Elodie zei spontaan: „Hè, vertelt u nou eens over dat schilderij. U hebt het beloofd en er schijnt een heel verhaal achter te zitten. Dat boek... ja,

ik wil het eigenlijk wel graag lezen, maar dan zal ik toch moeten wachten tot ik weer thuis ben.”

„Er zijn steeds méér mensen die er iets over willen weten.”

Fleur liep met haar arm om Elodies schouder naar de eetzaal. „Ik denk dat ik er vanavond maar een kleine lezing over geef, dat heb ik wel méér gedaan. Het is echt niet saai hoor, dit tot jullie troost.”

„Het lijkt me enig!” zei Elodie blij. „Ik weet zeker dat Anthe het ook leuk zal vinden. We kunnen zo goed met elkaar opschieten en we vinden dezelfde dingen de moeite waard.”

Ze vertelde het meteen aan Anthe, die enthousiast naar Fleur zwaaide.

Michel vond het een goed idee en kondigde het nieuws aan, dat zijn vrouw die avond een verhaal zou vertellen over het schilderij, de naam van het huis en het boek. De meesten hadden het wel gelezen maar het was toch een bijzonder genoeg om nu eens met de auteur erover van gedachten te kunnen wisselen.

„Misschien is dia's vertonen een beetje ouderwets,” ging Michel verder nadat de gasten eensgezind heftig geapplaudiseerd hadden. „Iedereen gooit tegenwoordig alles op de video, maar in dit geval moeten het dia's zijn omdat het allemaal kopieën zijn van schilderijen en geschreven stukken, die zodoende rustiger te bekijken zijn. Fleur vertelt en ik toon de bijbehorende plaatjes.”

„Mag ik opblijven, papa?” vroeg Rozette verlangend.

„Vraag het maar aan mama, schatje,” stelde Michel zijn dochter voor.

„Als jij het goedvindt, dan vindt mama het ook goed,” wist Rozette. „Mama? Mag het? Opblijven! Papa vindt het goed.”

Michel en Fleur keken elkaar aan en schoten eensgezind in de lach. „Ach, laat haar opgroeien met de traditie... de kleine boef! Ze zal het nog niet allemaal begrijpen maar dat hindert niet, ze neemt een stukje van de sfeer mee en dat is alleen maar winst. Ja, je mag opblijven, als je niet vervelend bent, niet gaat zitten draaien of babbelen als andere mensen rustig willen luisteren en kijken... beloofd?”

Rozette holde juichend weg om het nieuws meteen aan Anthe en Elodie te gaan vertellen. Dat moest ze dus tweemaal doen, aangezien Anthe en Elodie ieder bij hun ouders aan tafel zaten, wat ze zo ongezellig vonden dat ze elkaar steeds zaten te seinen. Dat wekte de ergernis op van beide moeders. „Kind, schei toch uit, je zit me te schoppen! Jullie zijn de hele dag bij elkaar, kun je dan niet eens even rustig eten,” zei Elodies moeder boos.

„Ja, ma.” Elodie smoorde een geeuw. „Ik vind het hier enig, maar zonder Anthe verveelde ik me dood. Die vervelende Ingram is gezellig in de kassen bezig maar die moet óns niet.”

„Nou, vraag dan aan Michel of je helpen mag, die kassen zijn zo enorm dat je elkaar heus niet voor de voeten loopt,” gaf Elodies vader in overweging.

Hij kon zich tenminste voorstellen dat twee jolige jonge meisjes in een idyllische omgeving, waar overigens niemand veel tijd voor hen had, zich konden vervelen. Er was een zwembad en een tennisbaan maar ze konden moeilijk de hele dag in het water doorbrengen en ‘samen almaar balletjes slaan, was tenslotte ook niet leuk meer. Ze mochten er ook niet samen vandoor en beide ouderparen hadden gewoonweg geen zin iets met hun dochters te ondernemen.

Op reis met mama en papa... voor het laatst! Ze hadden het beiden afgesproken. Fleur had soms medelijden met de twee en had ze al een keer meegenomen naar het dichtstbijzijnde stadje waar overigens niet veel te beleven viel. Maar ze hadden het toch gezellig gevonden omdat ze Fleur zo'n enig mens vonden, vlot en jong. Bovendien vonden ze Fleur en Michel als echtpaar beslist een enorm succes. De dag na het uitje had Fleur er al voor gezorgd dat ze in de kassen mochten helpen. Michel vond het best maar helaas kregen ze meteen bijna slaande ruzie met Ingram, die hen gewoonweg een paar vervelende meiden vond, die almaar liepen te giechelen en te fluisteren en hem overal voor de voeten liepen.

„Het is zo jammer voor die twee,” zei Michel, toen hij en Fleur hadden meegemaakt dat Elodie weer een stevige uitbrander van haar moeder kreeg voor een of ander onnozel feit. Michel verzonk in gepeins.

„Ga eens verder,” verzocht Fleur. „Wat is jammer? Dat ze zo'n eind van elkaar wonen en die vriendschap dus wel zal verwateren? Ben ik met je eens. Ik zou Rozette trouwens nooit zo willen behandelen al had ik het nog tienmaal zo druk als nu en jij zou dat evenmin doen, dat weet ik zeker.”

„Die lui, ik bedoel Elodies ouders, zijn allebei zo verschrikkelijk druk met hun carrière en afspraken...”

Michel haalde ongeduldig de schouders op. „En vooral met hun kinderen, maar dan op de verkeerde manier, want Anthes ouders zijn ook veel te streng. Die twee meiden mogen niets dan ‘keurig’ zijn en er gepoetst uitzien, niet giechelen, niet samenklitten, niet... ja wat

niet allemaal! Dit is toch geen vakantie voor twee van die kinderen. Ik moet er eigenlijk wel om lachen zoals ze Ingram pesten. Ze vinden 'm knap en interessant, maar hij neemt geen notitie van die twee, dus kan hij in hun ogen geen goed meer doen."

Hij schaterde het opeens uit en Fleur, die van die jolige uitbarstingen van haar man hield, schoot ook in de lach. „Er is zeker iets heel gek gebeurd, hè?"

„Ja, die twee wilden in de kassen helpen. Elodie liet een bosje anjers verongelukken... niet zo'n ramp natuurlijk. Ze schoten gewoon in volle vaart op hun kopjes en knakten, waarop Ingram, die zo vreselijk serieus is en zich toch al ergerde, Elodie met de anjers om haar oren heeft geslagen. Ze was eigenlijk alleen maar verbluft maar Anthe werd rázend en de taal die ze uitsloeg heeft ze vast en zeker thuis niet gehoord. Ik moest ertussen komen anders had ze Ingram aangevlogen, zo trok ze partij voor haar beledigde vriendin."

„En Ingram?" Fleur grinnikte. „Ik vind het jammer dat ik het voorval gemist heb. Ik hoop alleen dat Rozette ver weg was."

„Ingram stond als een rots en Rozette was er niet bij. Zeg Fleur, heb je er echt wel zin in, om vanavond de goegemeente bezig te houden met je lezing? Ik verheug me erop omdat ik eigenlijk, wegens tijdgebrek, nog nooit zó het verhaal heb gehoord. Maar ik zou het erg vervelend voor je vinden als er niet genoeg aandacht zou zijn... Ze zijn allemaal alleen maar met zichzelf bezig. Als ze gaan zitten praten of Elodie en Anthe gaan zitten giechelen of kletsen, dan breek ik de voorstelling meteen af... kan me niet schelen wat voor indruk dat maakt, maar ik laat jou niet voor gek zetten."

Fleur sloeg haar armen om zijn hals. „Lieve schat, je kijkt bij voorbaat al nijdig. Af en toe doe je me weer eens denken aan de driftige Michel waarmee ik op reis voortdurend ruzie had... toen ik je pas kende, weet je nog wel? De storm is daarna echt gaan liggen. Je hebt tegenwoordig juist een eindeloos geduld en zelden een boze bui... wat is dat toch? Soms schiet me dat opeens te binnen en dan denk ik echt heel verwonderd: Wat is dat toch? Ik was ook niet al te gemakkelijk, dat weet ik best."

Michel en Fleur, die samen bezig waren in de grote zaal om de dia's uit te zoeken en de apparatuur klaar te zetten, zagen elkaar overdag meestal maar vluchtig, dus genoten ze van dit uurtje samen.

Michel had in het verleden het voorvaderlijk erfgoed helemaal niet gewild en zou er liefst zo gauw mogelijk afstand van hebben gedaan. Fleur was het met zijn houding niet eens geweest en ten

slotte waren ze kwaad uit elkaar gegaan. Michel had een jaar lang niets van zich laten horen. Een eenzaam jaar, dat Fleur had gebruikt om het boeiende verhaal over Rozette, het meisje dat ooit spoorloos was verdwenen, op papier te zetten met onverwacht groot succes.

„De oplossing is niet zo moeilijk. Dat jaar zonder jou, dat ik mezelf had opgelegd, terwijl ik niet wist of je daarna nog wel iets om me gaf... of je intussen geen ander had ontmoet. Ach, het was een soort gevangenis voor me... eenzame opsluiting. Ik wist dat je gelijk had... ik heb alles omgekeerd, van het min of meer vervallen ‘Cloche d’Or’ een toch wel heel mooi ‘Voile de Rozette’ gemaakt. Ik wilde je bewijzen dat het me ernst was. Ik heb er geen seconde spijt van gehad... ik heb ook nog nooit zo’n lang jaar meegemaakt als destijds. Vreselijk.”

„Ja, datzelfde lange jaar heb ik ook meegemaakt, maar het was de moeite waard...”

Het bleef een paar minuten stil, toen zei Fleur zachtjes en met een zucht van spijt: „Als we hier nog lang blijven staan dromen met de armen om elkaar heen en iemand komt ons zoeken – want je hebt hier nooit lang tijd voor jezelf – dan staan we toch een tikje voor gek. We worden geacht aan het werk te zijn...”

Ze dook snel weg toen er op de deur werd geklopt en Rian van de receptie met een geheimzinnige glimlach verkondigde: „Er is bezoek dat u zeker zélf wilt ontvangen.”

Fleur en Michel liepen meteen achter haar aan. In de hal stond de familie Kingsley-Jones, bestaande uit Lord Peregine en Lady Madelon, Michels enige zuster met hun kinderen, de eigenwijze Peter van zes jaar en zijn zusje Rosalind van nog geen jaar, op de arm van haar ‘Nanny’ die met haar linkerhand probeerde Peter in bedwang te houden maar die had zich al met een juichkreet in de armen van zijn tante gestort. Het was een druk en vrolijk weerzien, want Fleur en Michel waren dol op het Engelse gezin.

Madelon, die volgens Fleur steeds mooier werd, leek niet meer op de teruggetrokken Madelon, destijds gekweld door de ontrouw van haar hartsvriend. Ze had de Engelse edelman leren kennen, toen zij en Michel Fleur hadden begeleid op haar zoektocht naar het leven van Rozette.

Peregine, door en door Engels en twaalf jaar ouder dan Madelon, verkeerde nog steeds in een staat van vrolijke verwondering en vooral dankbaarheid wanneer hij Madelon zag ronddartelen met de kinderen en problemen rond huis en haard op speelse wijze zag

oplossen. Het had hem in de loop van luttele jaren veranderd van een wat kille, hooghartig overkomende Engelse aristocraat, in een man die weer geloofde in het geluk, na het verongelukken van zijn eerste vrouw en hun kind. Madelon deed het schitterend als Lady Kingsley-Jones, maar was niet door haar rol geïmponeerd. Ze bleef altijd zichzelf. Toen Peregrin, een naam waar ze oorspronkelijk nogal moeite mee had, haar had gevraagd wanneer ze van hem was gaan houden, had ze dit meteen geweten: „Op het ogenblik dat je zo stralend als een kleine jongen met een stuk speelgoed, rondroste in Fleurs Lelijke Eend en wij daar maar heel verwonderd en geamuseerd op het imposante bordes stonden te wachten tot je uitgespeeld was! Kostelijk! Vooral na de eerste indruk: De koele Lord Peregrin, voorzien van een portie nogal sarcastische humor.”

Peregrin zegende de bewuste dag nog steeds en zou dat altijd blijven doen. Fleur en Michel voerden hun Engelse familie met spoed af naar hun privé-vertrekken. Het was duidelijk dat de gasten, op dat ogenblik bijna allemaal aanwezig omdat het after dinner-tijd was, van de aankomst genoten en het net een stukje uit een film vonden, alleen was dit werkelijkheid. Peter was intussen bezig met iedereen afzonderlijk kennis te maken en te vertellen dat hij Peter Kingsley-Jones was en dat ze een heel goede reis achter de rug hadden. Rosalind begon te jengelen, Nanny graaide Peter naar zich toe, Madelon liep vrolijk pratend met Fleur de trap op en Peregrin was met Michel in gesprek, maar zag intussen zijn zoon op de trap rechtsomkeerd maken en greep hem, zonder zijn gesprek te onderbreken bij zijn schouder en draaide hem in de goede richting.

„Zo, die had je daar mooi bij zijn lurven!” zei Michel en grijnsde breed. Nu verstond Peregrin, die aanleg voor talen had, wel Nederlands, spreken deed hij het liever niet, omdat hij het moeilijke Nederlands zo radbraakte.

„Wat zijn lurven?” informeerde de hoogwelgeboren heer Peregrin Kingsley-Jones onmiddellijk.

„I don't know!” beled Michel. „Really... I don't!”

„No? Well, I'll ask Madelon!” Hij voegde de daad bij het woord. Madelon en Fleur waren druk in gesprek, terwijl Nanny met de baby en Peter achter de hotelbediende aanliep, op weg naar de kinderkamer. Ze keken Peregrin verwonderd aan, althans Fleur, maar Madelon begon te lachen.

„Leer mijn man geen rare woorden, Mich, die ik niet vertalen kan!

Ik wéét het niet, Peregrin. Het is... eh... zoiets als... invisible wings.”

Fleur gierde het uit en werd door haar man kalmerend op haar rug geklopt.

„Oh yes... I see!” Hij begreep het werkelijk, constateerde Fleur. Ze genoot altijd zo van de gesprekken tussen Peregrin en Madelon. Ze had zich bij een vorige gelegenheid verontschuldiging tegen Peregrin uitgelaten omdat ze zo vaak moest lachen om hun gesprekken en commentaren.

„Ik lach jou niet uit, maar ik vind jullie commentaren en hoe jij op alles van Madelon reageert zo leuk!” had Fleur berouwvol gezegd. „En jij wordt, heel goedig, nooit boos als je iets niet snapt.”

Lord Peregrin Kingsley-Jones had toen een antwoord gegeven dat op Fleur diepe indruk had gemaakt.

„Ik geniet van iedere minuut met Madelon en mijn kinderen want ik ben een heel gelukkig mens. Nadat mijn vrouw en ons kind waren verongelukt dacht ik: Mijn leven is voorbij... voortaan bestá ik alleen nog maar. Dat waren de vreselijkste jaren van mijn leven. Op een dag kwam onverwachts Madelon, ik kreeg een tweede kans om gelukkig te zijn en nu lééf ik weer. Ik heb een schat van een vrouw en twee kinderen en ik ben gek op die drie... en héél zuinig op mijn grote geluk, Fleur. Mijn grote, koude huis is weer een echt en warm thuis. We hebben ook nog eens hetzelfde gevoel voor humor en we kunnen samen lachen.”

„Peregrin, je bent een schat!” had Fleur gezegd, in puur Hollands en die woorden had hij wel begrepen.

„Ach, soms wil Madelon opeens hierheen en dan gaan we,” legde Peregrin vrolijk uit, op een vraag van Michel. „Wij vinden het gezellig en we weten dat we hier altijd terecht kunnen. Tenslotte is het een hotel waar wij dan meteen met heel ons gezelschap, vader, moeder, kinderen en Nanny over uitzwermen... de honden hebben we tenminste thuis gelaten!”

„Vanavond ga ik een lezing geven. Dat klinkt misschien droog, maar het gaat over Rozette en ik illustreer de zaak met de foto's die ik destijds allemaal van jou en mevrouw Webster Bromley heb gekregen, een schat aan materiaal. Ik kan wel zeggen dat Rozette, al leefde ze in de vorige eeuw, heel mijn leven heeft veranderd.”

„En het mijne, en ook dat van Madelon en Michel.” Peregrin sprak ernstig en een beetje verwonderd, alsof hij dat alles nog steeds niet als een gewone gebeurtenis kon bevatten, ook voor hem bleef het

een wonder.

„Ik heb nooit gezien, wat er van die fotoserie is gemaakt en ik vind het wéér heel ongewoon dat we nu net komen binnenvallen en jouw lezing met dia's kunnen bijwonen,” voegde hij er tevreden aan toe. „Ik denk vaak dat Rozette, die jij helemaal uit de vergetelheid hebt weten op te zoeken, heel tevreden moet zijn... als ze het weet. Dat is misschien kinderlijk gedacht maar er zit vanaf het begin bij jou een duidelijk zichtbare en aanvoelbare leiding in. Ach, nou ja...”

Hij schoot in de lach. „Je moet niet zo zwaar opnemen wat ik zeg, tenslotte ben ik een Engelsman en ik woon in een heel oud huis met een eigen 'spook'. Alle oude huizen in Engeland plegen spoken te bezitten.”

„Ja, dat is zo.”

Fleur knipoogde tegen Anthe en Elodie, die waren binnengekomen. Fleur en Peregrin stonden in de zaal te praten en de beide meisjes zouden helpen om de stoelen voor het publiek van de komende avond te rangschikken – in zeven dubbele rijen, want de toeloop beloofde groot te worden. „Zeg Peregrin, heb je jullie spook weleens ontmoet?”

„Zo iemand in een wit gewaad met zijn hoofd onder zijn arm,” mompelde Anthe tegen Elodie. „Ik zou gillend wegrennen, dat weet ik zeker.”

„Nee,” gaf Peregrin ietwat aarzelend toe. „Niet gezien, maar wel eens een vreemde, koude luchtstroom gevoeld, die niet uit tocht te verklaren viel. Zulke dingen... maar ja, ik zal het me wel hebben verbeeld. Madelon en de kinderen zijn er gelukkig niet gevoelig voor.”

„Ik zou best eens een spook willen ontmoeten,” beweerde Elodie plechtig en zette per ongeluk de poot van een stoel op haar teen, waardoor ze enige zeer aardse kreten slaakte en een woord prevelde dat niet in het ABN, ofwel algemeen beschaafd Nederlands, voorkomt. Peregrin keek glazig en Fleur nam hem bij zijn arm en voerde hem snel naar de deur, voor hij zijn gewone vraag: „Wat betekent...” kon uiten.

Elodie en Anthe hingen slap van de lach tegen de muur. Elodie op één voet, de andere hield ze vast, elastisch maar weinig comfortabel. Ingram keek om de hoek en trok zich snel terug. Hij was werkelijk allergisch voor die twee verschrikkelijke giechelmeiden en had voortdurend het gevoel dat ze iedereen uitlachten.

Die avond werden Anthe en Elodie door Michel ieder op een andere rij gezet, een flink eind uit elkaar.

„Waarom moet ik hier zitten?” vroeg Anthe kwaad. „Het lijkt wel alsof we straf hebben.”

„Het is geen straf,” legde Michel rustig maar onverzettelijk uit. „Ik wil niet dat jullie samen de lezing van mijn vrouw verknoeien. Je doet het niet om te plagen, dat weten we heus wel en jullie mogen van mij heel de lieve lange dag giechelen en waarom niet... maar vanavond krijg je éven de kans niet. Als je eerlijk wilt zijn, dan ga je je niet meteen beklagen maar dan weet je dat ik gelijk heb. Laat het nou maar zo, als je niet het risico wilt lopen door mij hoogstpersoonlijk de zaal te worden uitgezet.”

„Nou ja, het hindert ook niet!” Elodie haalde onverschillig de schouders op. „Ik heb echt wel belangstelling voor die lezing. Dat portret in de zaal zégt me iets... nou zie je wel!”

Want Anthe moest alweer onbedaarlijk lachen om Elodies woorden en die had Elodie van harte gemeend. Ze wisten beiden dat ze niet met klachten bij hun ouders behoeften aan te komen, die waren alle vier maar matig blij met de dochters die ieder voor zich wel redelijk en aardig waren, maar te zamen en in verveling niet een grote aanwinst vormden voor ‘Voile de Rozette’. Het mooie, rustige en deftige hotel was natuurlijk ook aan twee onrustige tieners helemaal niet besteed. Bovendien had Elodie het met haar chique, modebewuste en zich hevig van hun maatschappelijke positie bewuste ouders niet zo bijzonder getroffen. Ze kwam aandacht en warmte tekort. Ze kreeg wel voortdurend aanmerkingen over haar gedrag en dat had natuurlijk een averechtse uitwerking.

Fleur had wel begrip en geduld en probeerde een en ander recht te breien voor de twee meisjes, waar ze voortdurend een vaag medelijden voor voelde. Ze lagen gewoonweg overal dwars en toen ze eenmaal in de gaten kregen dat niemand hun eeuwige gefluister en gegiechel kon verdragen, werd het er niet beter op. Dat de vlotte en knappe Ingram hen zo angstvallig uit de weg ging, maakte de zaak nog erger. De kinderen vonden het een vreselijke vakantie en de ouders waren verontwaardigd omdat hun beider spruiten kans zagen ook hun vakantie grondig te verknoeien. Met kleine Rozette gingen Anthe en Elodie allerliefst om en Fleur en Michel mochten ze dolgraag, maar daar kon ook niet veel tijd mee gevuld worden, want Rozette was een parmantig en zelfstandig persoontje, ze leefde op ‘Voile de Rozette’ haar eigen leventje en zij verveelde zich niet, ze had niet de lieve lange dag mensen nodig die met haar speelden.

Fleur en Michel hadden het helaas ook te druk om voortdurend met de twee op te trekken, al deden ze hun best. In het begin hadden Elodie en Anthe om de haverklap snel even over de tegels rond de vijver, de 'schreeuwstenen' zoals Rozette ze noemde, gehold. Ze vonden de paniek die dan uitbrak zo boeiend. Iedereen kwam dan namelijk aanhollen omdat men dacht dat aller lieveling Rozette in de vijver lag. Na een preek van Michel, die er niet om loog, hadden ze dit tenminste niet meer durven doen. Elodie en Anthe, door het 'noodlot' samengebracht op 'Voile de Rozette', vormden samen een regelrechte veertiendaagse ramp, en er was pas één week om!

2

De zaal met de fraaie kristallen kroonluchters en de gedeeltelijk met zijde bespannen wanden had stijl. Weliswaar was ze niet zo groot als een zaal in een koninklijk paleis, maar Fleur was oprecht trots op de beeldschone feestzaal, die nog niet in volle glorie en luister was ingericht, toen zij haar intrede deed op 'Voile de Rozette'. Dat werk had Michel voor zijn vrouw bewaard en ze had er inderdaad een ruimte van gemaakt die in een oud kasteel thuishoorde.

„Prachtig!” had Anthe, zowaar onder de indruk, gefluisterd toen ze samen op onderzoek waren gegaan. „Deze zaal doet me denken aan die zaal in *The Sound of Music*. Ken je die? Als Maria stiekum in de balzaal gaat kijken en betrap wordt door de kapitein.”

Elodie wist meteen wat ze bedoelde. Zelfs meisjes van dertien in de moderne tijd kenden de film die in zijn meer dan twintigjarig bestaan nog altijd rijkelijk werd gedraaid in bioscopen en thuis op video.

Op de gedenkwaardige avond van de lezing werd de schitterende ruimte van 'Voile de Rozette' gebruikt als filmzaal. Er was zoveel belangstelling dat er stoelen moesten worden bijgezet. Anthe en Elodie werden inderdaad uit elkaar gezet. Elodie vond het niet erg. Ze reageerde ook volstrekt niet op Anthes pogingen met grapjasserie haar aandacht te trekken. Normaal gesproken was ze er altijd voor te porren, maar nu had Elodie zich voorgenomen aandachtig naar Fleur te luisteren. Het grote schilderij in de hal van Rozette, met haar mooie maar zo ernstige gezicht en de camelia's in de haren, had Elodie van meet af aan ongewoon geboeid. Ze kon er niet langskomen zonder ernaar te kijken. Anthe plaagde Elodie daar ongenadig